

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Dikwijls is het niet de waarheid die ons pijn doet, maar de
persoon die ze ons zegt.

1 Oct. 1915.

No. 19

20e Jaargang.

EEN „MORMOONSCHÉ” BEGRAFENIS.

door

Ouderling GEORGE MILTON BABCOCK.

Dikwijls gebeurt het dat in de zendingvelden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de naastwonen- den eene begrafenis van een der leden van de Kerk mede bijwonen, met de verwachting dat zij iets „bijzonders” zullen zien. Noodeloos evenwel is het te zeggen dat zij ten opzichte daarvan altijd jammerlijk worden teleurgesteld. Het volk van de wereld heeft zulk een verkeerd begrip aangaande de Heiligen der Laatste Dagen en hunne leeringen, dat zij gewoonlijk denken dat eene „Mormoonsche” begrafenis eene gelegenheid is van vreemde en bovenaardsche plechtigheden.

In een van de Oostelijke Staten had schrijver dezes kortgeleden het voorrecht de begrafenis bij te wonen van een klein dochtertje van een jong paar, leden der Kerk. Het scheen dat een of ander ongeluk de kleine was overkomen, en haar lijden was groot. Zij -de ouders- gebruikten niet alleen de gewone middelen, hun ten dienste, voor de redding van de kleine, maar de vader legde van tijd tot tijd zijne handen op haar hoofd om haar te zegenen, en riep eveneens een andere ouderling binnen, en tezamen zalfden zij het kind met olie in den naam des Heeren, en baden over haar, overeenkomstig hetgene wat Jakobus zegt. (5 : 14—15.) Het kind evenwel stierf, en ter bestemder tijd arriveerden verscheidene zendingen om de begrafenis- dienst bij te wonen. Laten ook wij ons begeven naar de woning van broeder —, en luisteren we naar den dienst, zooals deze opgedragen wordt door de dienstknechten van God.

Een twintigtal der naastbijwonenden zijn gekomen om getuige te zijn van de plechtigheid.

De leidende Ouderling kondigt aan dat „O, mijn Vader” het eerst

gezongen zal worden. Onderwijl het lied aangeheven wordt zien sommigen der menschen met verwondering naar de ouders van het gestorven kind, want zie, ook zij zingen, en naar het schijnt putten zij zoete troost uit de woorden van dat schoone en inspireerende lied. Het openingsgebed wordt uitgesproken, en een van de vrouwelijke zendelingen zingt, „Uw kleine zoete roos heeft ons verlaten.” Thans staat een Ouderling op, en richt zich als volgt tot de vergaderden:

„Mijne Broeders en Zusters en Vrienden: — Wij zijn hier tezamen gekomen bij een treurige gelegenheid, en wij hebben behoefte ons medelijden en onze deelneming uit te drukken met onzen broeder en onze zuster, welke berooft zijn geworden van de liefde van en de zorg voor hun klein dochtertje. Zulks is iets wat ons allen de een of andere tijd van ons leven overkomt, en overeenkomstig ons begrip van dit leven, en onze hoop op het hiernamaals, zijn wij in staat ons getroost en opgebeurd te gevoelen onder deze smart. Ik heb vele begrafenis bijgewoond in de Kerk waartoe ik behoort, en ik kan u verzekeren dat wanneer het evangelie geheel en al werd verstaan door hen die treurend achterbleven, dan heb ik hen nooit aan wanhoop zien overgegeven. Eerder en liever namen zij het onontkoombare feit aan met kalme berusting, wetende dat de afgestorvene toch in 't leven was gebleven, maar enkel dat voortzette in een heiliger sfeer. Eenigen tijd geleden bij de begrafenis van een van de leiders der Kerk, was zijn zoon een zeer belangstellend luisteraar naar hetgeen gezegd werd aangaande het leven dat zijnen vader hier geleefd had, en dit in verband gebracht met het leven hiernamaals. Na afloop der begrafenis keerde hij zich tot een vriend, en zeide: „Was het niet prachtig en grootsch?” Zijne ziel had de eeuwige waarheden welke besproken waren geworden, ingezogen, en het vervulde hem met eene vreugde welke geene grenzen kent. Welnu, wat prediken de Heiligen der Laatste Dagen bij deze gelegenheid dan wel wat vreugde brengt en troost tot hunne harten, en bewegen hen een grooter hoop te hebben van het leven wat te komen staat, dan hunne Christelijke broeders zulks doen in de wereld?

Om met te beginnen, zij die spreken kennen gewoonlijk de afgestorvene heel goed, door persoonlijk met hem in aanraking te zijn geweest — zij zijn in staat om strikt en zeker te spreken, en kunnen persoonlijk getuigen van de goedheid van den afgestorvene. Zij worden er niet voor betaald dit te doen, en verkeereren niet onder de noodzakelijkheid een afgesneden en afgepaste toespraak te houden, allicht tal van malen eerder reeds uitgesproken.

De Heiligen der Laatste Dagen zien naar dit leven op als naar een school. Zij gelooven dat wij bestonden al eer wij hier kwamen, dat wij allen de zonen en dochteren zijn van éénen Vader van onze geesten; dat wij onzen eersten staat behielden en thans zijn toegestaan

om naar de aarde te komen om een lichaam van vleesch op ons te nemen, opdat wij ondervindingen mogen kunnen krijgen van dit leven, en terug kunnen keeren naar onzen Hemelschen Vader om geoordeeld te worden naar de werken in het vleesch gedaan. De profeet Joseph Smith vertelt ons, dat welke kennis wij ook mogen verkrijgen in dit leven, die met ons in de opstanding zal verrijzen. Dan ook gelooven wij in eene letterlijke opstanding — de hereeniging van het lichaam en den geest — en dat met dit opgestane, volmaakte lichaam, wij voort zullen gaan door de eindelooze eeuwen der eeuwigheid.

Een zeer schoon beginsel van het „Mormonisme” is het huwelijksverbond wat wordt aangegaan door hen die zich vereenigen in de Heilige Tempelen. Onze jonge broeder en zuster zijn door den Tempel geweest, en waren daar getrouwd voor tijd en eeuwigheid. Zij maakten een verbond met God dat zij de huwelijksbetrekking in de toekomstige wereld voort wilden zetten, en niet „totdat de dood hen scheidt.” Deze kleine was onder dat verbond geboren, en wij weten dat wanneer de ouders waardig blijven, zij — het kind — aan hunnen boezem terug zullen zien gegeven in de opstanding, en dat zij het voorrecht zullen hebben haar tot vollen wasdom op te mogen brengen in de eeuwige wereld. Zij was welkom voor hen in dezen staat van bestaan, want elke ware Heilige der Laatste Dagen, hetzij vader of moeder, ziet op elke kleine ziel aan hunne zorgen toevertrouwd als een zegening van God. Thans is het kind een schat door hen opgelegd in den hemel, en dubbel welkom zal zij zijn in het leven wat te komen staat.

En thans wat de kleine zelf betreft. Waar is haar geest? Was zij gedoopt, en zoo niet is dan haar geest naar de hel gegaan?

Ons wordt in den Bijbel verteld dat het lichaam naar de aarde terug keert vanwaar het kwam, en de geest naar God terug gaat die hem gegeven heeft. Voor de Heiligen der Laatste Dagen nu zijn hel en hemel zoowel toestanden als plaatsen van bestaan. Wij gelooven dat de geesten van hen die rechtvaardig zijn, ontvangen worden in eenen staat van geluk, of paradijs; eenen staat waarin zij rusten zullen van al hunne moeiten, en van alle zorg en verdriet. Aan de andere hand zullen de geesten van hen die booze werken verkozen, liever dan het goede te doen, in de duisternis worden geworpen; daar zal zijn weening der oogen, en knersing der tanden. Zij zullen in duisternis zijn en in eenen staat van vreeselijken angst, uitziende naar de uitstorting van de wraak des Heeren op hen. Onder dezen toestand zullen zij blijven tot den tijd hunner opstanding.

Het is daarom dat wij gelooven dat deze kleine terug is gegaan naar den boezem des Vaders, en dat zij haar bestaan voort zal leven onder Zijne leiding. En intusschen mijne vrienden, kan ik u verzekeren dat wanneer wij aan de andere zijde komen, wij iets anders te doen zullen

hebben dan enkel om den troon van God geschaard te zitten om te zingen of harpen te bespelen. Werk zal daar voor ons te doen zijn, en hoewel allicht zingen enz. een klein gedeelte van ons bestaan aldaar zal zijn, zoo kunt u zich verzekerd houden dat wij werkdadig in beslag zullen worden genomen langs andere lijnen onze pogingen betreffende.

Met betrekking tot het hebben laten doopen van dit kind, wensch ik te zeggen dat zoodanig eene leerstelling lastering zoude zijn in de oogen van God. Christus kwam op aarde om zondaren, en niet om rechtvaardigen tot bekeering te roepen. Kleine kinderen zijn niet in staat om zonde te kunnen bedrijven, en de vloek van Adam is van hen weggenomen in Christus. Doop is voor de vergiffenis der zonden, en het is daarom dat wij de ouders leeren dat zij zich hebben te bekeeren en gedoopt moeten worden, en zichzelf moeten vernederen als kleine kinderen, en dan zullen zij zalig worden met hunne kleine kinderen. Zekerlijk is het goddeloosheid te veronderstellen dat God òns kind zoude zaligen omdat wij gedoopt zouden zijn, en dat een ander verwezen zal worden naar een eindelooze hel omreden zijne ouders hebben nagelaten deze verordening te voltrekken. Evenwel echter daar zijn velen die in kinderdoop gelooven tot zoodanig eene hoogte dat ik voorbeelden heb gezien waarbij ongedoopte kinderen begraven werden op een plaats terzijde van het kerkhof, als zijnde beschouwd niet „waardig” te wezen om te slapen met de „rechtvaardigen.” Dit rein en onschuldig kind was ingezegend geworden door een Ouderling van de Kerk. Ik ben zeker dat u met mij in zult stemmen dat dit het voorbeeld was dat Christus inzette toen Hij zeide: „Dezulken is het Koninkrijk der Hemelen.”

Is het eenig wonder dan, mijne vrienden, dat de Heiligen der Laatste Dagen, door de wereld „Mormonen” genoemd, verlangend zijn dat hunne boodschap der wereld voorgesteld zal worden? Is het wonder dat zij niet alleen gewillig zijn voor het evangelie te leven en voor hunnen naaste, en eindelooze vervolging te lijden, maar zelfs hunne levens op te geven, zoo noodig, voor de Waarheid? Onze broeder en zuster bidden om het medegevoel en om de belangstelling van het volk in deze omgeving, aangezien zij verlangen instrumenten te zijn in de handen des Heeren om deze overschoone waarheden te prediken, want zij weten dat de waarheid u vrij zal maken, zooals zij dat hun heeft gedaan. Ik getuig daarom tot u dat er op Gods aardbodem geen godsdienst is zóó breed en beginselen leert die er zóó goed op berekend zijn om het menschedom te zaligen en te verheffen als het zoogenaamde „Mormonisme” doet. Dit is mijne getuigenis, en ik vraag Gods zegen over u allen in den naam van Jezus Christus. Amen.”

Een andere Ouderling sprak een korten tijd, en de dienst werd met gezang en dankzegging geëindigd. Op de begraafplaats werd nog een korte dienst gehouden, het graf werd toegewijd, en daar ligt ter-

neder het overschot van dit geliefde kind tot op den opstandingsdag.

Mijne vrienden in de wereld die dit artikel zullen lezen, u vraag ik, „was zulks niet grootsch en verheven?”

ONGENOODE GASTEN,

door NEPHI ANDERSON:

(vervolg van blz. 288).

„Opa” zei ze zacht, in de zoetste aller tonen, „is u alleen?”

Ik strekte mijne hand uit naar het kind en antwoordde, „Ja, ik ben alleen.”

„U is bijna altijd alleen, niet waar? Wel, wij zijn gekomen om u gezelschap te houden — voor een klein poosje.”

„Dank je,” zeide ik.

„Kunt u mij zien?” vroeg zij.

„Ja, ik kan je zien, en ik ben zoo blij dat je bent gekomen.”

„Wacht — daar is nog iemand anders.” Meteen stapte zij naar het venster, en onmiddelijk verscheen er een kleine jongen. Hij was jonger dan het meisje — een prachtig krulharig baasje, met groote, ronde, vragende oogen. Hij had Marie's gezicht. Het kleine meisje nam hem bij de hand, en tezamen kwamen zij zacht en een weinig aarzelend naar de plaats waar ik bij de tafel zat. Het meisje sprak:

„Dit is mijn aanstaand broertje. Ik denk dat zijn naam Philip zal zijn, maar zoo noem ik hem nog niet, want u ziet” —

Zij hield op, als was ze wat in hare ideeën verward, niet wetende hoe met hare verklaring te moeten voortgaan. Zij stonden nu vlak bij mijn stoel, en ik legde een hand op ieder hunner hoofd.

„En wat is jou naam?” vroeg ik het meisje.

„Dat — dat kan ik u niet zeggen,” aarzelde zij. „Maar ik hoop dat het Alicia zal zijn, want dat was mijn grootmoeders naam, niet waar?”

„Ja, dat was zoo — en hoe weet jij dat?”

„Wel, ik ken haar. Zij was het die —”

De kleine jongen trok haar aan de mouw en zag verwonderd op naar haar gelaat als herinnerde hij haar aan iets. Onderwijl klom de kleine knaap, zijne beschroomdheid overwinnende, op mijn knie. Hij betastte mijn gelaat en woelde met zijne vingers door mijn haar. Hij sprak niet, maar kuiltjes kwamen in zijne wangen als hij mij glimlachend in het gelaat blikte. Mijn heele wezen trilde van heerlijkheid en vreugde.

„Is er ook plaats voor mij?” vroeg het meisje.

„Ja, natuurlijk,” zei ik en lichte haar op mijn andere knie. Een arm werd om mijn hals geslagen en zij drukte haar zachte wang tegen de mijne.

„Ik heb u lief, opa,” zeide ze, en de kleine knaap eveneens gaf een toestemmenden druk met zijn kleine vuist.

Uit louter vreugde kon ik niet spreken, zittende daar met deze twee kinderen zoo vlak bij mij, hunne handen voelende, hunne stemmen hoorende, en ziende het onschuldige liefdelicht in hunne oogen. Zij nestelden zich dichter tegen mij aan, alsof zij mij stilzwijgend vertrouwden. Een tijdlang schenen ook zij voldaan te zijn, zonder te spreken.

Onmiddelijk daarop scheen een deur, veraf, te worden geopend en weer gesloten. Direct lieten de kinderen zich van mijne knieën glijden, en waren ze gereed weg te loopen, alsof ze bevreesd waren.

„Kinderen,” schreide ik, mijne handen naar hen uitstreckende, „blijf hier bij mij, waar gaat gij heen?”

„Wij willen niet dat onze aanstaande papa en mama ons zullen zien,” fluisterde het meisje. „Wij zijn nog niet welkom, weet u.”

„Die komen niet.” Ik zag naar de klok — het was nog pas half twaalf. „Die zullen hier in langen tijd nog niet wezen. Kom, blijf bij mij. Ik heet jelui welkom, en dit is mijn kamer — mijn huis,” pleitte ik.

Zij kwamen terug. Het kleine meisje kuste mijn wang. De knaap speelde met mijn horlogeketting.

„Wij zouden hier wel altijd willen blijven,” verklaarde het meisje, „maar dat kunnen wij niet, voor en aleer om ons gezonden wordt, Zeg hun dat zij ons ontbieden, opa.”

„Ja dat wil ik. Dat zal ik zekerlijk doen.”

„Zeg hun niet te wachten tot het te laat is. Er zijn kinderen, o zoo velen is mij verteld geworden, die gedwongen zijn om te wachten op hunne aanstaande papa's en mama's — totdat, ten laatste, er andere rangschikkingen moeten worden getroffen — en dan, u weet, er is een menigte van ongelukkige menschen.

„Een menigte?” vroeg ik.

„Ja, de opa's en opoe's, en de aanstaande vaders en moeders — en het meeste van allen, de kinderen. Weet u, wij zouden niet willen u niet tot een grootvader te hebben, en zoo” —

Maar hier weer scheen het kleine ding aan het eind van hare rede-neering te zijn gekomen. Zij zag een weinig verwonderd op van de stroom van gedachten die in haar kleine brein waren opgekomen. Al dien tijd had de knaap rondgekeken in de kamer, totdat zijne oogen bleven rusten op een bronzen paard op den schoorsteenmantel. Ik zag wat zijne aandacht had getrokken, zoo ik liet de kinderen van mijne knieën glijden, nam het paard en zette het op de vloer bij den knaap. Hij nam het gretig, en lief was het te zien hoe hij er mede wist te spelen. Het kleine meisje eveneens zag de kamer rond alsof ook zij wat wenschte om mee te kunnen spelen; maar opa's kamer was totaal ontbloot van kinderspeelgoed,

„Als ik geweten had van je komst,” zei ik, dan zou ik je een pop gekocht hebben.”

„O —!” en zij klapte in de handjes.

„Ik zal er een hebben bij je volgende komst hoor,” niet alleen een pop, maar ook een bedje er voor om haar er in te slapen te leggen, en een wagentje om er met uit te rijden, en —”

„Maar misschien komen wij wel niet weer, opa — ik vrees er voor dat het wel niet gaan zal, omreden —”

„Waarom niet, mijn klein meisje?”

„Ik weet het niet —” er waren zeker tranen in hare oogen nu. De kleine jongen zag het en hij verliet zijn speelgoed. Haar bij de hand nemende leidde hij haar naar het venster.

„Jelui gaat toch nog niet?” vroeg ik.

De twee stonden stil als luisterden zij naar een roep op eenen afstand. Een bijzondere uitdrukking kwam over hun gelaat welke ik niet verstond. Ik pleitte met hen om hun opa niet te verlaten — hij was zoo alleen en eenzaam zonder hen — maar zij schenen mij niet te hooren, of zich zelfs niet van mijne aanwezigheid bewust te zijn. Bezoekers van eene andere wereld waren zij, en het was enkel bij toestemming van die wereld dat zij mij hadden mogen bezoeken. Ik wist heel goed dat zij niet blijven konden, en toch hun heengaan scheen mijn hart te zullen breken. Had Alicia hen tot mij gezonden? Waarom waren zij niet tot jou gekomen, mijn zoon Philip, en tot u, mijne dochter Marie? Dan hadden zij kunnen blijven.*** Mijn pen wil niet meer.

„Klein meisje, ondernam ik te zeggen, „beloof mij terug te zullen komen. Kom terug en zit opnieuw op mijne knieën, en ik zal je zekerlijk alle speelgoed geven wat je wenschen kunt.” Ik liep hen achterna om hen te grijpen en hen te behouden. Het kleine meisje lachte mij toe, zooveel als te zeggen, hoe dwaas voor een oude man om te trachten mij te pakken. Zij nam mijn hand en leidde mij terug naar mijn stoel. Dan, terug komende naar het scheen tot het begrip van mijn bewustzijn, als het ware, zeide zij;

„Opa, als wij niet tot u kunnen komen, allicht dan komt u tot ons.”

„Maar jelui komt wel, mijn kinderen — jelui komt wel!”

„O ja, na verloop van tijd natuurlijk, maar het is zoo lang om te wachten — en wij zouden bij u willen wezen; misschien komen wij wel om u.”

Daarna trok de kleine knaap haar steeds terug, en zij liet mijn hand gaan, om zich bij hem te voegen. Zij lachte tegen mij heel den tijd, en des kleine jongens prettig gezichtje was het laatste wat ik zag, even als was het een wegtrekkend en verdwijnend schilderij. Toen waren zij weg. Ik dacht hen nog op een afstand te hooren, mij groeten achterna roepende, maar ik denk dat zal wel enkel in

mijne verbeelding hebben bestaan.* * *

De kamer is stil en ik ben er alleen. Ik ben nu zoo vermoeid.

„Woensdag — Gisteravond — zeide zij — het kleine meisje — dat zij wou komen om mij — „O, kleine lieveling, daar ben je al — ja, ik kom!”

Phil hield met lezen op, want hij was aan het einde van het geschrift, en de laatste paar zinnen waren ternauwernood ontcijferbaar. Hij legde de laatste bladzijde voorzichtig ter zijde, en zag naar het bleeke gelaat van zijne vrouw. Een tijdlang zwegen beiden. De man bezag het bronzen paard op den schoorsteenmantel, en verwachtte half poppen en poppekleeren rondgestrooid te zien op de vloer. Dan stond hij op en schudde zich als onthief hij zich zelve van een last. Hij staarde naar de vloer, en viel daarna met een snik in zijn stoel terug.

De vrouw kwam naar hem toe. „Phil,” zuchtte zij, „Phil!”

„Ja, Marie, kom hier.”

Zij zonk in zijne armen.

„Wat — wat hebben wij gedaan?” vroeg hij.

„Niets nog, hoop ik,” beefde zij, „wat wij met Gods hulp niet recht kunnen maken.”

„O, dat hoop ik zoo, Marie. Dat hoop ik zoo.”

VERLOSSING VAN ZION.

Ik weet dat Zion, ter bestemder tijd van God, verlost zal worden, maar hoe vele de dagen van hare zuivering, moeilijkheden, en aandoening zullen zijn, heeft de Heer van voor mijne oogen verborgen gehouden; en toen ik aangaande dit onderwerp ondervroeg, heeft de stem des Heeren het volgende gezegd: Weest stil, en weet dat ik God ben! alle degenen die om Mijnen naam zullen lijden zullen met Mij heerschen, en hij die zijn leven voor Mijne zaak terneder legt, dezelve zal het wedervinden.

Welnu, er zijn twee dingen waarvan ik onkundig ben; en de Heer wil dezelve mij niet toonen, allicht voor een wijs doeleinde in Hem zelf — ik bedoel in een of ander opzicht — en die zijn deze: Waarom heeft God zoo groote moeilijkheden over Zion laten komen, en wat de groote beweegoorzaak is van deze groote aandoening; en ook, door wat middel hij haar — Zion — terug wil brengen tot hare erve, met zangen van eeuwige vreugde op haar hoofd. Deze twee dingen, broederen, zijn ten deele teruggehouden zoodat zij niet duidelijk aan mij zijn getoond; sommige dingen evenwel zijn duidelijk geopenbaard, die namelijk het misnoegen van den Heer hebben opgewekt.

JOSEPH SMITH.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

NEPHI'S SMEEKINGEN.

Het was niet lang nadat oude vader Lehi overleden was dat Nephi, zijn jongsten zoon, althans van die zonen die met hem op bevel des Heeren van uit Jeruzalem vertrokken waren, de leiding had te aanvaarden der kolonie, evenals eenmaal zulks het geval was bij hunne stamvaderen Mozes en Jozua, toen de laatste, nadat het beloofde land Kanaän in 't zicht was, eveneens de leiding van den eerste had over te nemen.

Lehi had aan alle zijne zonen onderscheidene zegeningen gegeven, die hoewel in geest en strekking gelijk, toch voor elk hunner bijzondere beloften hadden ingehouden. De ondergrond der zegeningen evenwel was voor elkeen dat die slechts verkregen konden worden wanneer de voorwaarden er aan ten grondslag gelegd, vervuld waren geworden. (Zie onze desbetreffende artikelen in de twee voorgaande nummers.) Nephi's zegening was echter dat, bij getrouwheid, hij aangesteld zoude worden om over zijne broeders te heerschen. Dit laatste in den goeden zin des woord. De tijd nu was gekomen dat men den stamvader van het geslacht ten grave had gebracht, en dat voorts de voortzetters van zijn geslacht er op waren aangewezen om geheel zelfstandig hun leven, hun moeiten en hun strijd voort te zetten. Het besef van de roeping van den jongeren Nephi, drukte zwaar op hem. Hoewel hij zich bewust was in het verleden reeds zeer grootte zegeningen van den Heer te hebben ontvangen, en tevens bevoorrecht te zijn geweest, tallooze visioenen te hebben die hem voor een deel de toekomst hadden ontsluitend, en die hem met grove trekken hadden omlijnd den weg die hij te volgen had, om de moeilijke taak hem gegeven, den leider te wezen van zijne oudere, en somtijds rebelleerende broeders, toch drukte den last hem zwaar op de schouders.

Nephi deed wat elkeen in zoodanige gevallen aangeraden dient te worden, te doen. „Hij wentelde”, om een Bijbelwoord te gebruiken, „zijnen weg op de Heere, en vertrouwde op Hem.” In het vierde hoofdstuk van het tweede boek van Nephi wordt de gemoedsaandoening die hem daarbij vervulde, geschetst, en het is naar aanleiding daarvan dat wij termen vonden een enkel woord te zeggen in dit artikel betreffende de bewegingen des geestes van dien jongen leider in Israël.

„Ziet, mijne ziel verheugt zich in de dingen des Heeren en mijn hart overdenkt ten allen tijde de dingen, welke ik gezien en gehoord heb.

„Niettegenstaande de groote goedheid des Heeren, die mij Zijne groote en wonderbare werken toont, roept mijn hart uit: „O ellendig mensch die ik ben;” ja, mijn hart treurt, omreden mijn vleesch. Mijne ziel bedroeft zich omreden mijne boosheden.

„Ik ben omsingeld door de verleidingen en de zonden, welke mij zoo gemakkelijk bezetten.

„En wanneer ik mij wensch te verheugen, kermt mijn hart omreden mijne zonden; niettemin ik weet in wien ik vertrouw.

„Mijn God is mijn steun geweest; Hij heeft mij geleid door mijne ellende in de wildernis, en Hij heeft mij behoed op de diepe wateren.

„Hij heeft mij vervuld met Zijne liefde; ja, tot de vertering van mijn vleesch.

„Hij heeft mijne vijanden beschaamd, zoodat zij voor mij beefden.

„Ziet, Hij heeft mijne stem bij dag verhoord en Hij heeft mij bij nacht kennis gegeven door visioenen.

„En op den dag ben ik sterk geworden in machtig gebed tot Hem. Ja, mijne stem heb ik omhoog gezonden. en engelen kwamen en dienden mij.

„En op de vleugelen Zijns Geestes is mijn lichaam weggedragen geworden op zeer hooge bergen. En mijne oogen hebben groote dingen gezien; ja, te groot voor den mensch; daarom werd mij bevolen ze niet te schrijven.

„O dan, indien ik zulke groote dingen gezien heb, indien de Heere in Zijne goedgunstigheid jegens de menschen hen in zooveel barmhartigheid bezocht heeft, waarom zoude mijn hart dan treuren; en mijne ziel treuren in de vallei der ellende; en mijn vleesch wegwijnen en mijne kracht verminderen omreden mijne droefheid?

„En waarom zoude ik mij overgeven aan zonde; omreden mijn vleesch? Ja, waarom zoude ik mij overgeven aan verleidingen opdat de booze plaats in mijn hart neemt, om mijn vrede te verwoesten en mijne ziel te beproeven? Waarom ben ik toornig tegen mijnen vijand?

„Ontwaakt mijne ziel! Sluimert niet langer in zonde. Verblijdt u, o mijn hart, en geeft den vijand mijner ziel geene plaats meer.

„Wordt niet weder toornig, omreden mijne vijanden. Vermindert mijne kracht niet omreden mijne ellende.

„Verblijdt u, o mijn hart, en roept tot den Heere en zegt: „O Heere, ik zal U voor eeuwig prijzen; ja, mijne ziel wil zich in U verheugen mijn God, de rots mijns heils.

„O Heere, wilt Gij mijne ziel verlossen? Wilt Gij mij verlossen uit de handen mijner vijanden? Wilt Gij mij maken, zoodat ik beef voor de gedachte aan zonde?

„Mogen de poorten der hel voortaan voor mij gesloten zijn, dewijl mijn hart gebroken en mijn geest verslagen is! O Heere, sluit de poorten uwer rechtvaardigheid niet voor mij, opdat ik moge wandelen

in het pad der lage vallei, dat ik nauwgezet moge zijn in den rechten weg?

„O Heere, wil mij omsingelen in de kleederen Uwer rechtvaardigheid! O Heere, wilt Gij eenen weg voor de ontkoming aan mijne vijanden maken? Wilt Gij geen struikelblok in mijnen weg zetten? Maar dat Gij mijnen weg wildet gelijk maken voor mij, en mijnen weg niet afsluiten, maar de wegen mijner vijanden!

„O Heere, ik heb op U vertrouwd en ik wil voor eeuwig op U vertrouwen. Ik wil mijn vertrouwen niet stellen in den arm des vleesches; want ik weet, dat een iegelijk vervloekt is, die zijn vertrouwen in den arm des vleesches stelt. Ja, vervloekt is hij, die op een mensch vertrouwt en vleesch tot zijnen arm stelt.

„Ja, ik weet dat God mildelijk geeft aan degenen, die Hem vragen. Ja, mijn God wil mij geven, indien ik niet kwalijk bid; daarom wil ik mijne stem verheffen tot U, ja, ik wil roepen tot U mijnen God, de rots mijns heils. Ziet, mijne stem zal voor eeuwig tot U, mijne rots en mijnen eeuwigen God opstijgen. Amen.”

Bovenstaande zijn de woorden zooals zij ons op de platen van Nephi, in het Boek van Mormon, zijn overgeleverd. In deze smeeking weerspiegelt zich heel de ziel en den gemoedstoestand van Nephi, zooals wij ons in kunnen denken dat hij zich op dat oogenblik moet hebben bevonden. Hij was nog jong. Ofschoon, zooals hij zelf getuigt, vele visioenen, vele openbaringen en mededeelingen des Heeren reeds zijn deel waren geweest, zoo toch was hij in ondervinding nog niet rijk. De weg door hem in deze levensfeer afgelegd, was nog kort geweest. Bovendien was tot dusver toe zijnen vader zijn steun geweest. Tot heden was nog geene persoonlijke verantwoordelijkheid op zijne schouders gelegd geworden, maar was vader Lehi de man die de Heere bevelen had gegeven, en die per slot van rekening voor het welzijn van de kolonie aansprakelijk was gehouden. Wel had Lehi deze zijnen jongsten zoon opgevoed en hem die dingen doen weten die hij voor zijn toekomstig leiderschap noodig had te weten, maar desalniettemin was toch Nephi tot heden toe slechts de volontair, de leerling geweest. Nu evenwel zag hij zich geroepen tot de veelomvattende taak van het leiderschap over zijne broederen. Zijne broeders, die reeds bij het leven van den ouden vader niet hadden nagelaten tegen hem te rebelleeren en in opstand te komen. Reeds nu waren zij toornig op hem, — Nephi. Omdat zij meenden dat gewone heerschzucht hem bezielde en dat hij, hoewel de jongere, zich heerschappij wilde aanmatigten tegenover de oudere broers. Wel was Nephi zich er volkomen van bewust dat zijne ziel van deze dingen volmaakt vrij was, maar toch besepte hij zijne zonde en onwaardigheid, alsmede onbekwaamheid. Wij zeiden zoo juist dat hij nog jong was. Hij had nog niet de ervaring opgedaan van zijnen vader. En ofschoon de Heere hem reeds vele dingen had getoond, de tijd die hij had mogen

doorbrengen in den dienst van den Heer was, betrekkelijk gesproken, nog maar een korte poos geweest. Gelegenheid om volmaakt vertrouwen in den Schepper te hebben en in de degelijke echtheid van de goede zaken door hem bedacht, was tot heden nog schaars geweest. In zijne smeeking hooren wij hem zich beroepen op de gelegenheden waarbij de Heer getoond had dat de ingeslagen wegen de rechte wegen waren, en ofschoon twijfel niet opkwam in zijn gemoed, hij gevoelde den toorn van zijne broederen. Hij wist dat een tijd van moeite en ellende, een tijd van verguizing en ongehoorzaamheid hem van de zijde van deze broeders te wachten stond.

Voorts ook was hij nog niet tot dat stadium van heiligheid geklommen dat de zonden en overtredingen door hem zelve begaan, hem volmaakte rust gunden. Zijne ontboezemingen hier hebben, in zeker opzicht althans, heel wat overeenkomst met de boeteliederen van koning David van voorheen, met dit verschil dat het bij David eene bijzondere gruwelijke zonde was die hem voor oogen stond, wat van Nephi natuurlijk niet gezegd kan worden. De algemeenheid der overtredingen door Hem bedreven was evenwel, in zijne oogen, van zoo grooten omvang, dat deze dingen hem ter dege hinderden. Evenwel, hij put troost uit het feit dat de Heer zijne vijanden had beschaamd. Dat wil niet zeggen dat hij zich verheugde omdat het zijne broederen minder goed ging dan hem, of dat hij vertrouwde dat het hen in de toekomst minder goed zou gaan, maar het feit, dat zij voor hem beelden werd door hem, en terecht, toegeschreven aan de hulp des Heeren die hem ook in de toekomst bij het volbrengen van zijne moeilijke taak niet zoude worden onthouden.

Hij was zich bewust toornig te zijn geweest omreden de rebellie van zijne broederen. De zonde hiervan wordt door hem beseft, en hij zegt tot zijne ziel, „Ontwaakt mijne ziel! Sluimert niet langer in zonde.”

Toch ook komt in deze smeeking uit dat Nephi een persoonlijkheid was die, ofschoon door den Heer tot een groot werk verkoren, en ofschoon zijne geschiedenis, ons ten voorbeeld, in gewijd schrift staat opgeteekend, zich nog niet in elk opzicht aan de onvolmaakt-heden van het vleesch had weten te onttrekken, wat trouwens, gezien de vroege tijden en de jongheid van den persoon, niet te verwonderen valt. Wij weten dat zelfs Joseph Smith, den grooten profeet der laatste bedeeing, de grootste zending, uitgenomen die van Christus, ooit op aarde gegeven, toevertrouwd, eveneens eenen tijd heeft gekend dat hij, zelfs nadat hij zijn eerste goddelijke visioen had gehad, in zonde terug viel. Zoo ook treedt hier het beeld van Nephi in zijnen nog onvolkomenen toestand en staat, ons tegen. Hij bidt namelijk dat zijnen weg gelijk gemaakt moge worden, niet afgesloten, maar die zijner vijanden daarentegen wel. Natuurlijk was deze bede niet volmaakt,

en als Christus bijvoorbeeld zoo gebeden had, dan zou een dergelijk gebed uit den mond van den grooten Verlosser der wereld, niet aangenaam en welgevallig hebben geklonken in de ooren des Heeren. Nephi evenwel was niet volmaakt. Hij behoorde tot die dienstknechten des Heeren die leefden vóór nog de Zaligmaker er geweest was om den volke te verkondigen welke groote liefde de Vader voor alle Zijne schepselen had, en dat die liefde zelfs zóó verheven was, en zóó ver ging, dat Hij van het oneindig lager staande menschedom verlangde dat zij hunne vijanden lief zouden hebben. Zooals gezegd evenwel, op die hoogte stond Nephi nog niet, en dit is hem niet ten kwade te duiden. Ware het anders geschreven, dan zoude de waarde der geschiedenis van Nephi, ons opgeteekend in het Boek van Mormon, ons niet zoo verheven voorkomen als thans het geval is. Immers ook het Oude Testament, de geschiedenis waarvan parallel loopt met die van het Boek van Mormon, teekent ons karakters en persoonlijkheden die den vloek des Heeren inriepen op hunne vijanden. Denk aan Mozes, aan Jozua, aan David, aan Salomo, en aan Saul en vele anderen, zelfs profeten inclus. Vanwaar dat verschijnsel? Van het feit dat de volle strekking van het evangelie in die dagen nog niet den volke was geopenbaard geworden. Sedert Christus kwam om den volke de volle gerechtigheid des Heeren te verkondigen, en eveneens hen den vollen rijkdom Zijner liefde te ontvouwen, sedert dien brak er eene andere periode aan, en kwam er een grooter en grootscher tijdperk in bloei, waarin gebroken werd met de wraakbegrippen van het aloude verleden, en waarin volle uiting kon worden gegeven aan de karaktervolmaking van het individu langs den lijn der allesomvattende liefde, die zijne beschermelingen zelfs uit de diepten der hel zou weten te halen.

Onder dat tijdsbestek leefde de profeet van het heden der jongste bedeeling, en onder datzelfde tijdsbestek leefden en leven zijne nazaten aan wien een hooger beginsel is verkondigd geworden dan aan ooit een voorgeslacht, aan wien dan trouwens ook hoogere verplichtingeu zijn opgelegd, maar welker levenstellingen daarentegen ook weer in staat zijn karakters te kweeken van hooger gehalte, van ruimeren blik en van betere capaciteiten zelfs dan Nephi, aan wiens smeekingeu wij thans een enkel woord hebben gewijd.

Blijdschap en dankbaarheid vervulle daarom ons hart, te mogen behooren tot de tijdgenooten van dien gezegenden staat waarin de volle liefde des Vaders, die leert om zijne vijanden lief te hebben, den volke is geopenbaard. En ziet het er op dit oogenblik in de wereld al niet naar uit dat die tijden zijn gekomen, aan den horizon is voor de Heiligen van den jongsten dag den morgenschijn der aanstaande glorie te bespeuren, waarin alle volkeren broeders zullen zijn, en waar allen bestuurd en geregeerd zullen worden volgens eeuwige en wezenlijke wetten, die op de rechtvaardigheid ervan geen inbraak zullen

dulden. Is de plant nog klein, het bewustzijn zij bij ons allen levendig dat wij behooren tot dat volk wat, in beginsel althans, van den Heer de voorbereidende voorschriften heeft ontvangen om dien toestand, en dat leven, en dien vorm van bestuur mogelijk te maken. Beseffen wij evenwel steeds dat ook aan onze volmaking nog alles ontbreekt, en dat het woord van den Zaligmaker tot Zijne jongeren in de dagen van ouds, namelijk „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is,” hoewel ook ons geldende, eveneens nog niet, evenmin als door hun, tot volle ontplooiing is gebracht, redenen waarom wij vóór ons weten een veld van arbeid zóó groot, zóó breed en zóó ruim, dat het al onze krachten in die richting zal weten te gebruiken, aan ons evenwel de voldoening latende dat wij oorzaak zijn geworden dat de toekomst van den Zoon des Menschen, en de schemer van den nieuwen en glorieijken morgen, althans eene schrede meer nabij is gekomen.

WIJ EN ONS HUIS.

Daar is een vergadering van de oudsten, de opperhoofden van het volk Israël, even buiten 't stadje Sichem. Zij staan geschaard om een grijsaard van indrukwekkend voorkomen en edele gelaatstrekken, die het woord voert. Het is de oude Jozua, de man, die deze vergadering bijeengeroepen heeft. Kanaän het beloofde land is onder zijn leiding in het bezit der Israëlieten geraakt. Hier zal Israël zich nu vestigen, hier hoopt 't te worden een zelfstandige natie. Maar vóór het volk zich in 't nieuwe land zal inrichten, heeft Jozua eerst nog een woord te zeggen, en daarom heeft hij thans de vertegenwoordigers van 't volk om zich heen verzameld. Zijn oude stem trilt een weinig, maar is toch nog helder en vast. Hij herinnert er aan hoeveel reden tot dankbaarheid er op dit oogenblik is, hoe een verleden vol moeite en strijd thans is afgesloten, en een nieuwe toekomst zich geopend heeft; en dan daalt hij af tot een klacht over de goddeloosheid en afgodendienst, waartoe 't volk zoo dikwijls vervallen is, — en hij vraagt ernstig: hoe zal 't nu zijn, daar in 't vreemde . . . maar, — en daar verheft zich met kracht zijn oude stem, en daar ziet hij fier en open zijn hoorders aan, en daar is als een lichtschijn over zijn edel gelaat: maar ik en mijn huis, wij zullen den Heer dienen.

Ik en mijn huis, wij zullen den Heer dienen. Wie zoo kan spreken van zich en zijn huis is zich er wel van bewust dat hij den geest in zijn gezin vermag te beheerschen. In hoe vele gezinnen van onzen tijd is 't zoo geheel anders. Hoe menig ouder staat vreemd tegenover het leven zijner kinderen. Hij ontmoet ze aan tafel, bij de maaltijden, maar zij gaan verder hun eigen weg en hij weet niet wat er in hun binnenste omgaat. Vader en moeder gaan 's Zondags naar de kerk, — de jongelui laten dit echter aan hèn over. Zij hebben een of an-

dere afspraak, gaan tennissen of fietsen en vader en moeder denken er niet aan daar ook maar eenige aanmerking op te maken. Zij kunnen daar nu eenmaal toch niets tegen doen, zeggen ze. Zij hebben 't er al zoo dikwijls over gehad, maar er wordt met een gekheidje over heen gepraat en ze doen toch wat ze willen.

Maar als dat zoo is, zou 't in de meeste gevallen niet komen omdat zij zelf de teugels al vroeg uit handen gegeven hebben. Zeker men moet, vooral wat den godsdienst betreft, zijn kinderen geen dwang opleggen. Niet zeldzaam zijn de voorbeelden van menschen, die van alle kerk en godsdienst afkeerig zijn geworden alleen doordien zij als kind benauwend godsdienstig werden opgevoed en iederen Zondag 's ochtends zoowel als 's avonds naar de kerk moesten. Maar minstens even slecht werkt wel het andere uiterste: zijn kinderen zoo ongeveer in alles, ook wat hun innerlijk leven betreft, aan zichzelf over te laten. Geen wonder wanneer ouders die dit doen, op zeker oogenblik bemerken dat zij heelemaal geen vat hebben op hun kinderen en deze alle waardeering missen voor datgene, waarvan zij zelve den zegen hebben leeren kennen.

„Ik en mijn huis, wij zullen den Heer dienen”. Bij deze woorden zie ik voor mijn geest een gezin, waarin is een frisch meeleven met eigen tijd, maar dat niet door den tijdgeest ontwricht en bedorven is. Er heerscht tusschen ouders en kinderen een zekere kameraadschap, maar ook de kinderlijke eerbied, 't ontzag ontbreekt niet. Men weet er vroolijk te zijn, maar de vroolijkheid wordt nooit lichtzinnigheid, want zij staat onder de tucht eener ernstige levensbeschouwing. Men geeft er zich niet over aan zijn stemming van 't oogenblik, maar weet zich te beheerschen en ook in moeilijke dagen 't hoofd omhoog te houden. Men schaamt er zich niet voor zijn heiligste gevoelens, noch tegenover elkander, noch tegenover de wereld, en in eere houdend de goede oude gewoonte den rustdag een hoogere wijding te geven, laat men 't woord der godsdienstprediking inwerken op 't eigen dagelijksch leven.

Zulk een gezin is een gezin waar men „den Heer dient”. Mocht het 't beeld zijn van ons eigen gezin. (Overgenomen.)

G E L O O F.

Geloof in het bestaan van God is noodig omdat het het fundament daarstelt van alle godsdienstig vertrouwen, zich uitende in de praktijk van het leven. Het dient te zijn eene verstandelijke kennis van de eigenschappen, het wezen, en de karaktertrekken der Godheid, noodzakelijkheid om een geloovig vertrouwen in Hem te hebben, besefende dat het Zijne voorzienigheid is die onzen levensloop bestuurt, uitkomende zoowel in het leven aan deze zijde, dan wel in het leven wat wij aan de andere zijde van het graf wachtende zijn.

ONS HUIS UW' WONING.

Maak Gij ons huis tot Uwe woning,
 Keer zeeg'nend tot ons in, o God!
 Want waar Gij woont, daar zijt Gij
 [koning
 En legt Uw gaav' in elk gebod.
 Te gader buigen voor Uw wil,
 Dat maakt eerst vrij en sterk en stil.

Geen vloed van ruw'en bitt're woorden
 Verraadt er d'onmacht van 't gezag,
 Der oud'ren macht zijn liefdekoorden,
 Der kind'ren wet is blij ontzag.
 De hechte trouw, elkaâr gewijd,
 Is aller steun in eigen strijd.

De vreugde wordt er rein genoten,
 Het lijden derfter troost noch kracht.
 Wijl allen werken, onverdroten,
 Rest niemand tijd tot zucht of klacht.
 Gezonde, frissche levenslust
 Vervult er 't hart met blijde rust.

DUIZENDJARIG VREDEBESTUUR.

De geïnspireerde verslagen vertellen ons dat bij de tweede komst van Christus, Zijn vredevol bestuur van duizend jaren zal beginnen. Een werkelijk koninkrijk van het huis van Israël zal toebereid zijn geworden om Hem te ontvangen.

„De Zoon des menschen zal van uit den Hemel nederkomen, bekleed in de schoonheid van Zijne heerlijkheid, om Zijn koninkrijk te ontmoeten, wat namelijk op aarde is opgericht.” (Leer en Verb. 65:5). Het koninkrijk van God in den hemel, en dat op de aarde, zal zich vereenigen en samen één koninkrijk daarstellen.” De koninkrijken dezer wereld zijn geworden de koninkrijken van onzen Heer, en zijnen Christus; en zij zullen regeeren voor eeuwig en altoos.” (Openb. II:15.)

Zij die deel hebben aan de eerste opstanding, „zullen koningen en priesters zijn van God en van Christus, en zullen met hem regeeren, duizend jaren.” (Openb, 20 : 6.)

OP ZENDING GEROEPEN.

Op gezag van het Eerste Presidentschap te Salt-Lake-City, is op zending geroepen: Ouderling Jacobus Johannes van Langeveld, van de Rotterdamsche Vertakking. Broeder van Langeveld is geplaatst in de Amsterdamsche Conferentie, met voorloopige standplaats te Utrecht.

INHOUD:

Een Mormoonsche be- grafenis	Blz. 289	Geloof	Blz. 303
Ongenoode gasten	„ 293	Ons huis, Uw' woning „	304
Verlossing van Zion	„ 296	Op Zending geroepen „	304
Nephi's smeekingen	„ 297	Duizendjarig Vredebe- stuur	„ 304
Wij en ons huis	„ 302		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.